

Un altre Titànic?

71

Festival d'il·lusions dins un barret de copa

Núria Cadenas

La VIII Trobada internacional de mags aplega a Almussafes.

OPINIO

11

Política de mitges tintes

Enric Rimbau

13

Estaté respon

Fabià Estapé / Toni Canis

Els temps estan canviat

Miquel Ramon

15

Festes

Josep Porcar

16

El cant dels bescantats

Martí Domínguez

17

Majoria absoluta!!!

Vicenta Tasa / Rosa Mari Roig

18

CIA & NSA i Echelon

Xavier Vinader

Mà d'obra atrapada

Llibert Ferri

Tornem-hi: A, B, C

Ramon Barnils

19

L'engany com a defensa

J. J.: Pérez Benlloch

Els límits d'ERC

Pere Martí

82

Sobre el saber i el ser

Joan: Francesc Mira

El Titànic només es va enfonsar una vegada, però de vegades hi ha gent que veu com es torna a enfonsar, o que s'enfonsa encara més que no ho estava. És el que sembla aquests dies llegint les pàgines d'opinió dels diaris o escoltant tertúlies i debats de ràdios i televisions: el nostre Titànic, la nostra capacitat d'iniciativa en els camps social, cultural i econòmic, s'enfonsa una altra vegada, com ja va passar no fa gaires anys. Només ha faltat el xoc del 12-M perquè els més pessimistes vegem confirmades les seues sospites o perquè els portaveus de la modernitat més ressentida entonen el "jo ja ho deia".

Però les coses no passen perquè sí. Seria il·lús atribuir només al fort impacte contra l'"iceberg" del 12-M aquest estat d'ànim col·lectiu. Al contrari, hi ha moltes dades objectives que demostren la pèrdua de poder de decisió polític i empresarial a Catalunya, al País Valencià i a les Illes Balears, amb diferents matisos, i que té conseqüències en el camp cultural.

Amb uns quants exemples n'hi ha prou: un, la gran exposició sobre disseny que presenta aquests dies el Centre d'Art Reina Sofía, a Madrid. Aquesta exposició no és sinó un magne recull de l'obra dels dissenyadors catalans i valencians més importants del segle, amb unes quantes aportacions d'altres artistes. Una mostra que mai no hem pogut veure ni a Barcelona, ni a València ni a cap de les nostres ciutats, i d'això se n'ha deduït de seguida la incapacitat que tenim de valorar la nostra gent i la seua obra. Podria ser una interpretació correcta. Un altre cas és el de la Fira de Barcelona, que genera acusacions creuades i lluites fraticides entre les diferents institucions catalanes

per la pèrdua de pes davant de la Fira de Madrid. O la pèrdua d'influència dels interessos "perifèrics" en les grans empreses espanyoles arran de la privatització de l'antic sector públic. I així successivament...

Per tant, sí que hi ha fets objectius que dificulten la navegació, però de la mateixa manera que seria il·lús negar-ho tampoc no es pot perdre la perspectiva històrica: les dificultats d'ordre polític als Països Catalans vénen de molt, molt lluny i la seua influència en el progrés econòmic i cultural han estat sempre determinants. És a dir, les dificultats no són de fa quatre dies.

Potser ens havíem imaginat que l'empenya del país ho superaria tot, i per un temps ho semblava. Però ara, des de fa uns anys, la modernitat avantguardista —que havien liderat a Barcelona sectors del PSC i a València del PSPV— ja fa temps que ha entrat en crisi. A Barcelona va sense rumb i a València ha desaparegut, mentre que a les Illes Balears la nova situació institucional encara no sembla haver superat la fase del desconcert.

Segurament, més que plorar per l'enfonsament del Titànic toca fer-ne un de nou, que sàpiga navegar en els temps difícils però apassionants que vénen. Un nou projecte col·lectiu i, per tant, plural, que tinga present la nostra realitat cultural i geopolítica però no com un llast, sinó com un avantatge (els Països Catalans són el nucli dur d'una euroregió que no interessa ni a Madrid ni a París, però que existeix). Un projecte que supere els traumes i debats absurds sobre monolingüismes o bilíngüismes apostant per l'inevitable poliglòtisme del futur. I el Titànic, per als museus. ■

"Més que plorar per l'enfonsament del Titànic toca fer-ne un de nou, per navegar en els temps difícils però apassionants que vénen. Un nou projecte col·lectiu i, per tant, plural."